

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ketabton.com

د لنډو کيسو ټولگه

کر مه کلی

لیک
زرگی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

گرمه گلی	::	کتاب	◆
زرگی عليخېل	::	ليک	◆
زرگی عليخېل	::	کمپوز	◆
alikhailnajeeb@gmail.com	::	اي مېل	◆
03023823974	::	موبائل نمبر	◆
العکراش کمپيوټر گرافکس	::	پوښتی	◆
500	::	تعداد	◆
سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه	::	له خوا	◆
گوارخ پبلي کپشن جناح روډ کوټه	::	پبلشر	◆
2019ع	::	چاپ کال	◆
150	::	پيه	◆

د هوندلو درک : السراج بک سينټر جناح سينټر جناح روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ريگل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

اباسين کتابونه پلورنځی، مين قصبه کالوني سټاپ اورنگي

ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي

پښتو اکېډمی، بک شاپ، پېښور يونيورسټی، پېښور

تړون

زما د ټولو خواخوږو

يارانو

په نوم چي زما د غم او بنادى- ملكري دي

زرگى عليخېل

ڊالي

د

سعادت حسن منڻو

وسپڻخلي روح ته
چي قلم ئي رشتيا او بر بند ليڪل

زرڪي عليخېل

لاڙ

7	د زړيڪي علي خېل..... ماڻھام خيٽڪ
16	ميينه او مننه
19	(1) ڪرمه ڪلي
24	(2) وڙوند
28	(3) دنده
38	(4) خط
49	(5) چمچه
54	(6) ڪمان
56	(7) لاهاصل بشر
62	(8) لوبته
72	(9) نخينه
75	(10) ويلن

د زرگی علیخېل د افسانو جنسي حسيات

جنس پخپله یوه لویه موضوع ده او بیا که په نړیواله کچه په عمومي توګه او په ادب کې په خصوصي توګه او بیا په ادب کې هم په افسانه کې خاص الخاص توګه یوه لویه موضوع په هر دور کې پاتې شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر اړتیا لري، ولي چې د دې موضوع په اړوند مور په یو خاص ټولنیز نظام کې د استوګني له سببه خپل اصل هم لارښوونې کولای شو او دغه رنگه د دې په وسیله د خپل ټولنیز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم ترلاسه کېدی شي، خو د ټولونو له اول دا خبره ضروري ګڼم چې اول جنس باندې خبره او شي چې جنس دی څه شی؟ جنس څه ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څه شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسې افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چې په دې کتاب کې په افسانو کې موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسياتو د پوهې کومک نه یوازې ترلاسه شي بلکې برلاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کې جنس په ډېرو محدودو معنو کې راخستې شوی دی. لکه فرهنگ اصفیه کې د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنگ په فیروز اللغات کې ئې هم قریباً قریباً هم دغه معنی دي. ولي د

ګرمه ګلی

زړګی علیخېل

انګرېزی په ډګشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسیع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډګشنري کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: يعنې نر او بنځه يا نرينه او بنځينه کردارونو له کبله يا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپير او هغه ټول څيزونه د کومو چي تعلق د جنسي اسودګی يا د زېږون سره دی. يا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چي دواړه د يوه بله تقاضا کوي. دغسي اکسفورډ ډګشنري کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او بنځه کې توپير يا تمیز دی. خود جنس د جدید استعمال له رويه د تولید په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپير يا تمیز په حواله په نر او بنځي کې فرق دی.

د علم سماجيات له رويه په حياتياتي بڼه د نر او بنځي توپير يا تمیز له وجي جنسي رشته يوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضرورياتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني ليک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکيو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

يعنې د جنس نه مراد د نر او بنځي د ملاپ د پارو د اعضاؤ تناسل د اشتعال او بيا د دغه اشتعال په نتيجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

گر مه گلی، زړگی علیخېدل
غرض مذكر او مونث یا نرینه او نبخینه کردارونو
کي د مشترکه مخصوص حیاتیاتی تعلق لرو چي دې تعلق
ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.
ډاکټر نعیم احمد د فرائید په حوالې د جبلت داسي
تعریف کړی.
جنس یو پیدائشي خلقي رجحان دی کوم چي د
نفسیاتی اعمالو رهنمائي کوي. مثلاً د حسن جبلت،
ادراک، حافظه، تفکر او داسي نور. په رنگ د نفسي
اعمالو په هدایت او رهنمائي عضویه یو مخصوص هدف
په لور وړل، جبلت ته د یو داسي سیند یا خوړ سره تشبیهه
ورکړی کېږي یا شوې ده کوم چي تل تر تله په خپلو ټاکلو او
معینه لارو بهېږي.
د هر جبلت څه نا څه مقصد ضرور وي. مثلاً د
جنسي جبلت تعلق په بنيادي توگه د نسل د بقا سره دی او
په دې حواله په انسانانو او ځناورو کي فرق دی. په
انسانانو کي د جبلت د کارروائي تعلق د نسل د بقا سره سره
د سماجي عمل سره هم وي. (اگر چي د داسي صورت تعلق
د شعور او ارادې سره دی). ولي ځناورو کي د څه مقصد د
پوره کولو هیڅ سوچ نه وي بلکې د ځناورو جبلت، برای
جبلت وي. ولي چي دوی کي د جنسي جبلت د پکارونې
تعلق د هیڅ قسمه سماجي عمل سره نه وي. د دې نه موردا
نتیجه اخذ کولای شو چي په انسانانو کي جنسي جبلت د
مخصوصو رجحاناتو تابع وي او هم د دې مخصوصو

گر مه گلی زړگی علیخېل

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کې جنسیت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنيز اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو یاده دي وي چې د هېڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغير هم یو نریا بنځه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چې مور سکه او ناسکه، خپلي او پردي رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کې د جنس په موضوع خور وور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کې هم څېړلې شوې ده او په نثر کې هم. په شاعری کې په اولسي ادب کې خصوصاً په ټپه او غارو کې دا موضوع ځای په ځای څېړلې شوي او څېړلې شوې ده. خوشحال خټک په خپله شاعری کې جنسیات خپله موضوع گرځولي. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولي. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلي شاعری محور گرځولي او نن سبائې ځوان کهول هم پکاوري. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړنې او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کې په ناول او افسانه کې جنسي موضوع پکارولی، په ناول کې ماټو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کې هم دا موضوع ځای په

گر مه گلی
زرگی علیخېل

ځای پکارولی شوې چې طاهر افریدی، زیتون بانو، پروین ملال، فاروق سرور، حسینہ گل او داسې نورې ښکاره نومونه دي. خو زرگی علیخېل نجیب په اول ځل د افسانو ټولگه کې جنسي حسیات په ډېر جرات، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کې راغښتي ټولني ته وړاندي کړي.

د زرگی علیخېل نجیب په دې ټولگه کې ټول ټال لس افسانې شاملې دي چې په یو یا په بله حواله جنسي موضوع په کې زیر بحث ده. خو د زرگی علیخېل نجیب د دې افسانو شاته یو اصلاحي پیغام دی. هر لیکوال لکه چې څنگه نوري ستونزي په ټولنه کې ویني او د خپل لیک موضوع ئې گرځوي هم دغه رنگ جنس هم د ټولني یوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهي پرې څوک قلم نه پورته کوي او ځانونه پرې یا غلي کړي او یا پرې سمجهوته وکړي. خو زرگی علیخېل نجیب د دې ستونزو په موضوعاتو نه ځان غلی کړی او نه پرې سمجهوتې ته تیار دی او چې څه ئې په دې ټولنه کې لیدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته دیو ستونزي په شکل کې را وړاندي شوي نو د خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری یا د ناول بڼه نه ده خپله کړې، بلکې د لنډو کیسو کینوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې یو داسې افسانوي رنگ ورکړی چې په کیسه کیسه کې ئې ستونزه هم وړاندي کړې او د فن لمن ئې هم نه ده پرې ایښې. څو چې کله کله ډېر ښغ پرې راغلی خو فنکارانه

گر مه گلی زړگی علیخېل

ریاض کي ئې بیازر خان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کي ئې خبره په ډېره حسینیه پپرایه کي رانغښتې. دا افسانې گوچي د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولي چي د ادب د قاري د پاره په کي د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

گر مه گلی یوه اصلاحي افسانه ده چي د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. گر مه گلی لکه چي د نوم نه ظاهره ده د ژو معني افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معني ئې د خوندي په دې افسانه کي بناغلی لیکوال په دوو زاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضح ابلاغ تر دغه سنگمیله خان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولي په باطن کي ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کي وینه ورکول، انجکشن او گر مه گلی هغه علامتونه دي چي که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستنې غلطه او نا مناسبه پکارونه او په گر مه گلی کي ټولنیز مریضانو ته د خپلو رگونو نه د هغوی رگونو ته د وینو انتقالول په خپله خان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کي ستن یا انجکشن یو داسي ژوندی علامت دی چي که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

گره مه گلی زړگی علیخېل

وړوند یو علامتي افسانه ده. خو علامت ئې ډېر گونجلك نه دی. ابلاغ په کي شته. دا افسانه په نفسیاتو او جنسیاتو اډانه ده. دا افسانه د حسیاتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسیاتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېزوالی یو په دوه شي او هغه د خیزونو پېژندگلو د هغه د آواز نه په بڼه طریقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کي اصلاحي افسانه ده چي پرده د رانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نه ویني نو ته خو ئې وینې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضح دی. هیڅ پیچیدگي په کي نشته. ترڅه حده طنز او مزاح هم په کي شته چي د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه یوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موبنلې ده او په دې موضوع یا د دې سره تړلې بلا افسانې لیکلي شوي. ولي د دې افسانې موضوع اصل ټرننگ پوائنټ د درېیم گړي ده. په دې افسانه کي ستونزه د غلط سوچ او د غلط اړوچ ده. په بڼخي د بدگمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ یوه زورداره څپره ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کي لیکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کي د خطاطی او بیاد جینی ورسره اړیکه یوه نوې تجربه ده. بڼه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چي اوله تجربه وي. په پښتو

ګرمه ګلی

زړګی علیخېل

ادب کي د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو یوه داسي بېلګه ده چي هر چاته اپیل کوي.

چمچه افسانه د ټولني په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که یو پلاد اسد خود کلامي دا افسانه خوندوره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنگ ئې بېللی نه دی. د افسانې خواږه په کي تر آخره ځان نبودنه کوي.

ګمان، په دې افسانه کي تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئیليزم یا حقیقت نگاری داسي یوه بېلګه ده چي د داسي ستونزو په بییا مور په ټولنه کي مخ کېږي خو د صنفی امتیاز له وجهي په ټولنه کي هر سړي په داسي ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چي د حقیقت نه هر سړی خبروي، ولي د یو بل سره ئې د وئیلو جرات نه شي کوی او دا افسانه د یو داسي حقیقت بنکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کي په جنس کي د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پیغام ئې د علامت یاد تخلیقيت په ځای ډېر ښغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وایم چي که ظاهره په کي جنس دی نو پټه په کي دانس اصلاح هم ده.

نخبه، یوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

گر مه گلی
 زرگی علیخېل
 په کي بنودلې شوې ده چي دنراو د بنځي په بې اعتمادی
 بنیاد لري.

ویلن، یوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً
 په ځوان کهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي کلچر هم یوه
 نیوکه ده چي ځوان کهول بې لاري کوي بلکې ډېر ئې بې
 لاري کړل.

الغرض په دې کتاب کي ټولي افسانې چي حوالې
 ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني کي جنسي رجحانات
 اوروئې په گوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په
 خیال د دې نه دي هرگز څوک دا معنانه اخلي چي گنې د دې
 نه د لیکوال خدای مه کره د فحاشی اړخ ته د ټولني د بوتلو
 هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو یوه ټولنیزه ستونزه ده چي
 د یوې داسي غټي تناکي په شکل کي موجوده ده چي د
 ټولني په رگونو کي له درده څرېکي وهي او دغه تناکي ته
 زرگی علیخېل نجیب د یو سماجي ډاکټر د قلم څوکه تېره
 کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چي
 یوازي مریض پرې نه بڼه کېږي بلکې د ټولني د خالصي
 اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت یابه کېږي.

مننه

مانښام خټک ایډو وکېټ

فرید چیمبر، کراچی

18-09-2019

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملگرو پښتنو په ډاډ او مرسته دا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې درېمه د لنډو کیسو ټولگه ستاسو مینه والو تر لاسو در ورسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر گزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې درولی یم.

د هري ژبې ادب د هغه د تخليقي ادب د لاري پېژندل کېږي. ژبه هلته بډايه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخليقي ادب پنگه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبياتو کې د کیسه ايز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخليق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ايز ادب خواته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ايز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لگيا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخليق سره سره د کیسه ايز ادب خواته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو گاونډيو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولگي پر لنډو کیسو څه تبصره کولنه غواړم، د بنو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دي وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ايز ادب په لمن کې یوه گټوره اضافه وگرځي.

گر مه گلی زړگی علیخېل

دلته به زه د هغو ملگرو مننه خپل فرض وگنم چا چې
په دې ټولگه کې خپل تروسه څه ناڅه ونډه شریکه کړې ده.

زړه ته راتېر، د تکل د دنیا نوموړې شهره، زما ادبي
ملگری او ډېر خوږ انسان بناغلي ایدو کپټ ما بنام خټک
صاحب یو جهان مننه کوم چې د دې ټولگې پر متن ئې خپله
علمي رایه له تاسو سره په تحریري توگه شریکه کړه. هم دی
و چې د دې ټولگې د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو
ځلي بیایې د زړه له کومي مننه کوم. الله دی د ده نېستي پر
مورنه راوړلي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خوبې شمېره او
خدای دي ئې راته ژوندي او گړندي لري، د خپلو ټولو
خواخوږو یارانو مننه کوم چې ماته هر وخت ډاډه گیر نه را کوي،
ماد پښتو ژبې وچوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد،
خوشحاله او بنا د لري.

د سبا وون پښتو ادبي ټولني کوتي صدر بناغلي
عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چې د ټولني داړخه ئې
دا ټولگه خپره کړه.

په آخر کې زه د گران، خوږ او پر پښتو مئین
ملگري محمد نسیم خان توخي د زړه له کومي مننه کوم چې

ڪرمه ڪلي

زرگي عليخېل

د دې ٽولگي مالي لگڻت ئي ڀه ورين تندي پر خان و منلي
او دا ٽولگه ئي د چاپ ڀه گڻه بنائسته ڪره. خداي دي
داسي پر پڻتو مئين خوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله
لري. آمين.

نور تاسو و ڪتاب لوستلو ته پر پر دم. والسلام

ستاسو

زرگي عليخېل

سهيلي پڻتونخوا ڪوٽه

19-09-2019

گر مه کلی

زموږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کې لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خواږه خوب ويده دي. څوک په بدۍ کېښي، څوک په خدائي مرگ، څوک په ايکسډنټ کې او څوک بيا په داسې جهاد کې له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مړي راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زه په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلگونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرگ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرگ خاني". نن مي زړه غواړي چې ځواني مرگ خاني ته د مغفرت ډېرې دعاوي وکړم.

زه او خاني د وړو کوالي ملگري وو. په سکول کې د لومړي ټولگي څخه بيا تر لسم ټولگي پوري، په محله کې هم سره گاونډيان، زموږ د دواړو مېنډي لکه سکه خوښدي داسې سره ملگري وې.

خاني کله هم له ما او مال هده، د زړه حال نه وپت کړی. تېر کال خاني ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندي وکړل، خو د روغتيا پر ځوانې گام نه اخستی. د دې ناروغۍ له مخه خاني له تېرو درو مياشتو څخه و ښار

گرمه گلی زږگی علیخېل

ته روږد شوی و. پلار ئې ښه پیسه درلوده، لوی کاروباري
سړی و، د خاني سره د پیسو کمی نه وه، هره ورځ به ئې خان
ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت اوولس (۱۷) کاله و. خامه
خواني ئې وه، د خوانی توده وینه ئې په جوش کې وه، د
فیشن ډېر شوقي و، ما خو هیڅ کله هم دی په داسې غلطو
لارو نه ولیدلی چې په هغه کې خوانان د خپلي خوانی او
گرمي ویني د لاسه شکېږي او دویمه دا چې په خاني کې یو
بل خصوصیت دا هم و چې هغه به هر ضرورت مند ته د خدای
د رضاد پاره وینه ورکوله، ولي چې دده د ویني گروپ 0-
(او، نیگیټیو) و چې دا وینه د ډېرو کمو خلگو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زیاتېدله، ټول وجود به ئې
دږد کولو، مړه تبه ئې په وجود کې خوره وره وه، یوه ورځ د
خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژرغوني لهجه کې ئې
راته ووئیل چې

"زویه! ته خو خانی یو ډاکټر یا مالتا ته وربنکاره
کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".
ما په جواب کې ورته ووئیل چې "ضرور، زه به نن
نن دی و یو ښه ډاکټر ته بنکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترگو ولاړه. زه هم لږ ساعت
وروسته د کوره ووتم او د خاني کور ته ورغلم. خانی په کور
کې په خپله کوټه کې پر پلنگ پروت و. ما قانع کړو چې
ډاکټر ته ځو، ده هم څه ضد ونه کړ، په هم هغو بوی ناکو جامو

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل

ڪي راسره روان شو، دواڙه زما پرموٽرسائیکل ڪنبنسٽو او
د بناڙپه خوا روان شو.

زما يو ملگري چي په يوه پرائيوٽ هسپتال ڪي د
يو نوموري فزیشن ڊاڪٽر سره اسسٽنٽ ۽ هغه ته ورغلو.
هغه زمور ڊپر بنه هرڪلي وڪري، د خاني د پاره ئي جوس او
زما د پاره ئي شني ترخي چاي را وغونبتي. پر ڊاڪٽر
صاحب ڊپرزيات رش ۽، خود ملگري په برکت مور ته ڊپر
زوارا ورسپدي. ڊاڪٽر صاحب ڊپر خورا انسان ۽، د خاني
و ڪيفيت او حالت ته چي ئي وکتل نويو شو پونبتي ئي
خني وڪري. بيائي دوه ٽيسٽونه را وليکل چي "دا ٽيسٽونه
وڪري او بيائي ماته بنڪاره ڪري". مور ڊاڪٽر د ڪوتپي
خخه را ووتو، راغلو ليبارٽري ته، هلته ئي د خاني خخه
تقريباً لس سي وينه وایستله او مور ته ئي د نيم ساعت
انتظار ڪولو ووئيل. مور بپرته د هغه ملگري خواته راغلو
چي د ڊاڪٽر صاحب اسسٽنٽ ۽. نيم ساعت مو د آخواد ي
خوا مجلسونه وڪرل، ملگري مي راته ووئيل چي "زه ڄم د
خاني ٽيسٽونه را ورم". هغه د ليبارٽري خواته ولاڙي، لڙ
ساعت وروسته بپرته راغي، د ٽيسٽونو رپورٽ ورسره ۽،
مور ئي ڊاڪٽر صاحب ته وروستو، ڊاڪٽر چي د خاني
رپورٽ وکتی نو ئي ووئيل، "دومره خاص ڪيسه نه ده، ستا
دهدو تبه ده، خدای به دي بنه ڪري". بيائي پر پرچی دوا
ليکل پيل ڪرو "ها دا واخله، پروخت ئي ورکوي، پرهيز دي
بالکل نه ڪوي، زره د خلاصه دي هر شي خوري".

گر مه گلی زړگی علیخېل

موږ هم را ولاړ شو د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنگه
وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما برغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه".
خاني ته ئې ووئیل چې "ته د باندي کېښنه، زه ده ته ستاد
پاره یوه دوا ور لیکم". خانی او زما ملگری دواړه د باندي
ووتل، ډاکټر ماته د کېښنستو اشاره وکړه، زه پر چوکۍ
ډاکټر ته مخامخ کېښنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کي
راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څه دی؟".

"ډېر نږدې ملگری مي دی"

"ستاد ملگری ایډز دی"

"ایډز؟". له مائې لاري ورکي کړې، نه پوهېدم

چي دا ئې څه راته ووئیل.

"هو، ایډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شریف او
خانداني ځوان دی". ده خو هره څلورمه میاشت د خدای د
رضاد پاره و ضرورت مندو خلکو ته وینه ورکوله، نو بیا
څنگه کېدای شي چې دی.....

"ایډز نه شرافت گوري او نه خاندان، او دا هم
کېدای شي چې ده چې کوم وخت آخري حل وینه ورکوله نو
هغه وخت د ویني سرنج استعمالی شوی وي، دهغه څخه
هم دا مرض خورېږي. لحاظه تاسو د ده پوره پوره خیال
وساتئ، د ده سره بېخي لږ وخت دی، که ووایم نوزیات نه
زیات شپږ میاشتي، تاسو دی د ده په ناروغي مه خبروئ
کڼې په شپږو ورځو کي به سترگي پټي کړي".

گر مه گلی زړگی علیخېل

زۀ را ولاړ شوم، دۀ اکثر څخه د رخصت اخستلو
بغير دۀ د کويې څخه را ووتم. خاني مخامخ پريوه چوکي
زما په انتظار ناست ؤ. زۀ چي ئې څنگه وليدم نورا ولاړ
شو. موبړ دواړه د هسپتال څخه دباندې را ووتو، په يوه
ميدیکل کي مو دوا واخسته، مو تر سائيکل مو د ستينډ
څخه را وباسی او پر کنبښتو. په دې وخت کي خاني راته
ووئيل چي

"ياره! زۀ و تاته يوه لاره درښئيم پر هغه درځه".

ما هم ورسره ومنله، دۀ پراښوولې لاره روان
شوم. کله په يوه گلی کله په بله گلی کښي، آخريوې تنگي
گلی ته برابروم، خاني وئيل چي "پر دغه تنگه گلی درځه
خو لږ په کراره کراره". زۀ هم په دې تنگه گلی کي روان
شوم. د گلی دهر کور يا بيا دويم يا درېيم کور په مخ کي يوه
زنانه به ولاړه وه. موبړ ته به ئې ډېر په مينه او ځير ځير کتل.
آخړ له دې گلی ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئيل چي
"تاته در معلومه ده دې گلی ته څۀ وائي؟"
"نا". ما په جواب کي ورته ووئيل.

دۀ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئيل "دې
گلی ته گر مه گلی وائي".

زۀ د خاني په جواب او دۀ په ناروغۍ پوه شو چي
دی څنگه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وينه چي خاني به
هره څلورمه مياشت د خدای درضا د پاره ورکوله. هغه؟

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترگو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.

خالقداد د کونډي موريوازينی زوی ؤ. دوې مشري خوښدي ئې وې چي هغه هم ود شوي وې. په شل کلني کي اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د يو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چي دی به بل واده ونه کړي. قسم ئې پر خپل خای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خواکائی ؤ چي دده سره ئې دابښېگړه کړې وه.

د خالقداد سترگي د واده څخه دوه کاله مخ کي د موهر په يو ایکسډنټ کي زخمي شوي وې. ډاکټرانو ورته آپريشن کړې، د آپريشن کولو وروسته د خالقداد د سترگو څخه چي پټی لېري کړل شوې نو د خالقداد په سترگو د تيارې پردې پر تې وې. خالقداد ډېر زيات غمگين شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چي د تياره به په کراره کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترگو ته واچولې او په يوې نړۍ لکړه ئې ژوند پېل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اته کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه يو بينا کس چي په لاره او علاقه کي بلد وي.

خالقداد د خپل کلي څخه لېري د غره په دامان کي د تېرونو کلی درلود. په دې تېرو کي ئې ويوه تېرورته مشره خور ناسته وه. کله ناکله به د خور حال احوال ته ورغی،

گر مه گلی
ز رگی علیخېدل
پوښتنه به ئې پروکړه، بېرته به چا تر بور خپل کلي کور ته
راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د یو تر بور د لور
واده ؤ. دده و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. ده هم غوښت چې
ولاړ شي، خو څېر د کور د نورو ښځینه او نرینه وگړو سره واده
ته ولاړی.

ښه د یخ شپې او ورځې وې، دوی د واده څخه یوه
ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې گپې ئې
کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپین بېرو سره سپین بېری
ؤ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم ځوانه بدوله.
ولي چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نه لیدلې. د ښځو به که
مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ
کې ورته هیڅ مسئله نه وه.

څېر د واده کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په
نیت لکړه په لاس کې د یو ماشوم په مرسته د ښځو خواته
ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنلې
(برآمدې) کې ورته نیالي اواره کړه او مشر ورور ئې پر
کښېنوی. د کور په غولي کې تنکی. تنکی انجونې لگیا وې
اتن ئې کوی. ده هم پردریا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري
چشمې ئې په سترگو وې، د اتن په خوا متوجه ؤ، خور ئې
ورته چای راوړې، د چای پیاله ئې په لاس کې ورکړه، ده هم د
چای او غاړو څخه دوه چنډ خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې یوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د
درو میاشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

گرمه گلي زړگي عليخېل

زانو کښېنسته. هغه د خالقداد د خورد لپوره لوره چي دي بنيادي ته راغلي وه. هغه خبره وه چي خالقداد وړوند دی. ماشوم ئې په غېږ کي پرې باسي، خپله لمن ئې راپورته کړه او ماشوم ته ئې شيدي (پي) ورکول پيل کړو. دا خالقداد ته مخامخ ناسته وه، د خالقداد د ناستي انداز داسي ؤ چي دی د اتن خوا ته متوجه دی. بنځه د يوې بلي بنځي سره په گپه اخته شوه، هلته ماشوم خپلي شيدي روډلې، په دي وخت کي د خالقداد کفیت لږ بدل غوندي شو. پرتندي ئې خوله راغله. د بنځي ورته پام شو، زر ئې پوښتنه ځني وکړه چي "خالقداده! څه در وشو، څر خودی؟"

خالقداد زر ځان سره راټول کړی وې وئيل "هيڅ نه، هسي مي لږ گرمي وشوه".

"په دي يخ کي دي څنگه گرمي وشوه، طبيعت خو دي سم دی". بنځي بيا ځني وپوښتل.

"ته داسي وکړه چي يو ماشوم راوغواړه چي ما هلته د سړيو ځای ته بوزي، دلته مي ساه تنگېږي". خالقداد ورته ووئيل او خپله لکړه چي دده سره په څنگ کي پرته وه په تپرولو راپورته کړه او ولاړ شو.

بنځي هم نږدې ولاړ ماشوم ته ووئيل "راشه داماماد لاسه ونيسه او دباندې ئې د سړيو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقداد چي کله دهغې ناستي بنځي څنگ ته تېرېدی نو ئې سرکښه نيولی ؤ. په کراره کراره د کور څخه دباندې ووتی. ماشوم ته ئې ووئيل "ماد سړيو ځای ته مه بيايه، لږ لږې د ساره گشت د پاره مي بوزه".

گر مه گلی زرگی علیخېدل

ماشوم هم هونبیار و، د اتویا لسو کالو و، خالقداد
ئې د کوره بڼه لپري بوتی. خالقداد ماشوم ته ووئیل چي "بس
ته اوس څه، زه بیا خپله ځم". ماشوم هم دی هلته پرېښووی او
د کور په خوا ئې ځني منډه کړه.

خالقداد چي کله پوه شو چي ماشوم نشته، لکړه ئې
یوې خواته وغورځوله.... واگي ته ئې لاس کړی.... د تشو
بولو په بهانه..... په دوو تلو کښنستی او چشمنې ئې له
سترگو..... لپري کړې.

دنده

د پنځو شت کلني نازو د واده دوه کاله کېدل. دېرش کلن خاوند قيصر ئې په يوه پرائيويت سېکيورټي گارډ کمپنۍ کې کار کوي. نازو تعليم يافته وه، ښه کارنده وه. د جامو گنډلو هنر ئې په لاس کې درلودی. خاوند قيصر بيا پرائيمري فيل او د لاس د خواړو نه ؤ. د سېکيورټي گارډ په کار کې به ټوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس گهنتې به ئې ډيوټي کوله، ده غوښتې هم داسې کار چې ټوله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې اوسېدل د هغې محلې زياتره نارو ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازديگر به راتلل. په دې محله کې يوه ښځه چې نوم خو ئې چاته نه ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئيل اوسېده. دې ښځې په اين، جي، او کې کار کوي. د دې باجي ادارې په کوم کې چې دې کار کوي دې ته په يوه بله محله کې د ښځو د زدکړې او ورسره د خياطي يو سينتر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعليم سره سره د خياطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بيا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې يو ستائليک (سرټيفيکټ) او يو د جامو گنډلو مشين ورکړی چې دوی مخته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزې پر اواري کړي.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

د باجي او نازو بنه عليڪ سليڪ او تلل راتل وؤ.

باجي د نازو د هنر خه خبره وه. هغي به هر وخت نازو ته وئيل چي "ته د دي هنر خه خيله پيشه ولي نه جوړوي؟" نازو به انڪار ڪولو او د قيصر په آمدني به ئي شڪر باسي.

يوه ورځ باجي و نازو ته مشين راوړي، باجي نازو ته ووييل چي "ته دا مشين درسره ڪنښپرده، دلته په خپل ڪور کي ڪله نا ڪله جامي گنده، زه به و بنځو ته ووايم چي هغوي دي په تا خپلي جامي گندي". نازو خو اول ورته انڪار وکړي، بيا ئي د باجي په ډپر اصرار هو وکړه او مشين ئي ڪنښپووي.

ورځي او شپي تېرېدې، خاوند قيصر هم ډپر خوشحال و چي اوس د ڪور گزران ډپر بنه روان دي. نازو هم د بنځو جامي جوړولې او ډپر اعلي گنډل به ئي کاوي.

يوه ورځ د باجي سره يوه بله بنځه چي ډپر سينگار ئي کړي و او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو خه داسي بنکارېده چي دا به ډپر شتمنه وي. پنځه جوړې جامي ئي و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډيزائنو کي را جوړي کړه. بיעه به ستا مرضي وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووييل. باجي او بنځه بېرته ولاړې، نازو هم ڪنښپسته، بياتي او ناپ ئي ورباندي راواخستې.

د قيصر د ڪور د باندي مخامخ پرتره هر وخت دوه ڪسان ناست وو. په هر روان او راروان کس کي به ئي چرت وهی او بيا به ئي پر هغه خپل مجلس تازه کوي.

گر مه گلی زړگی علیخېل

په یوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وگنډلې. بنځه هم راغله، جامې چې ئې ولیدلې نو ئې ډېرې زیاتې خوښې شوې.

"څنگه چې باجې وئیلی و له هغې هم زیاته کارنده ئې، هادا واخله ستا حق". بنځې د پرس څخه دوه د شنه زریانو نوټونه راوايستل او نازو ته ئې ونيول. نازو هم هغه پیسې ځنې واخستې. بنځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستې نو ئې نازو ته ووئیل چې "سبابه زما ډرائیور راشي او تاته به یو څو نورې جامې د گنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولي چې دې نن یو په دوه پیسې گټلې وې.

په داسې کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه څخه برغ وړباندي وکړو "څوک؟"
"دا جامې واخلم را استولي دي". د دباندي څخه برغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټه کړې، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځنې راواخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه څخه برغ وکړی "څوک؟"

"هغه د میلم جامې که جوړې شوي وي رائي کړه"

گر مه گلی زړگی علیخېل

نازو پوه شوه چې د میډم ډرائیور دی نو ئې جامې په یوه کڅوڼه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوڼه ئې په یوه لاس وروباسله. ډرائیور کڅوڼه ځنې واخستله او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم ووئیلې چې په کور کې یو څه زناني او ماشومان دي، دهغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپوڼه واخلي نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکر دی، زه د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، ته سبا راشه". نازو په جواب کې ورته ووئیل.

"هغه میډم ووئیلې که ستاد موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، ته ودرېږه زه ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکي، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په گډۍ کې کښېنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. د باندې ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله گپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ماته سمه نه معلومېږي، ته گورې نه چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته راروان وي. کله این، جی، او واله باجي کله میډم زلیخا او دا گډۍ واله خو

گر مه گلی

زړگی علیخېل

هره ورغ راروان دی، یوشی نه یوشی به ئې ورته را
اخستی وي".

"هو یاره، زما هم لږ لږ شک پر راغی. خاوند ئې
ټوله ورغ د خپلي غریبی پسې ورک وي، دا هر سهار د
کوره وزی، لیاقت بازار چوړي گلی ته ځي، تاته خو
معلومه ده چي چوړي گلی څنگه گلی ده؟ آښه دا بیا بله
چي ځان ئې ښه سینگار کړی وي خو زموږ په مخ کي په پټه
پرده کي ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کي وکړه.

په دا سبنازو قیصر نه کړی خبر. خدای خبر چي
هېر ئې شو که ئې په کسته داسي وکړل. د وېري که له ډېر
اعتباره چي خاوند به مي هیڅ نه راته وائي. د میډم د
ډرائیور سره د میډم په گاډی کي په پټه پرده د شاپه سیټ
کي کښېنسته او د میډم د کور په خواروانه شوه. د نازو هغه
دوو کسانو ته هیڅ پام نه و چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کسان نن بیا د قیصر د کور تر مخ پر تره ناست
وو. دوی ولیدل چي نازو په گاډی کي کښېنسته او روانه
شوه. یو کس و آبل کس ته ووئیل چي "مانه درته ووئیل
چي دا سمه ښځه نه ده، هغه ده د میډم زلیخا په گاډی کي د
هغې د ډرائیور سره ولاړه".

دویم کس په جواب کي ورته ووئیل "هو یاره! ما
خو دومره شک نه و وړباندي، لاکن دا خود محلي گند
وخته".

گر مه گلی زړگی علیخېدل

دوی دا خبرې کولې چې قیصر د یوې خواځه سر پر
خړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور
دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راخوړند و.
حیران شو چې دا کولف بیا څنگه؟ په دغه سوچ کې و چې پر
تره ناست کسانو کې یو کس پرېغ کړل. "وروره! ستا بنځه
پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په گاډۍ کې کښېنسته او
خدای خبر چېرې ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو.
دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس
ورته گویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلگو ده، دلته دا
دندې نه چلېږي"

"دندې؟ څنگه دندې؟ زه پوه نه شوم". قیصر په
حیرانتیا کې ځني وپوښتل.

"ځان مه اچوه، ته وائی مور نه پوهېږو چې ستا
بنځه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوه شوي یاست، زما بنځه داسې نه
ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا بنځه داسې نه ده نو هغې د میډم زلیخا
سره څه تعلق دی" دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زه میډم زلیخا نه پیژنم او نه زما د
بنځې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په
جواب کې ورته ووئیل.

گر مه گلی زړگی علیخېل

"میدم زلیخا هغه بنځه ده چي په دې بنار کي د لویو لویو خلگو جنسي هوس و سرېدو ته بنځي سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري بنځي و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پر گټي، څه دا اخلي او څه دې نورو بنځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئیل او په برېتو ئې گوتي وو هلي.

قیصر نور پریشان شو، حیران ؤ چي دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چا بي هم نه وه ورسره چي د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري ورباندي وغمېدې، کرار کرار یوې خواته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چي نازو داسي نه شي کېدی، هغه خوله ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چي پیسه ډېره بده بلاده، هر څوک په خپل منگول کي ټینگوي او بیا چي ئې زړه غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کي تللی تللی ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چي راکه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چي ولي دي ماته د هوکه راکړه. ولي دي زه پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ باندي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوارا روان شو. چي کله خپلي محلي ته را ورسېدی نو چي کتل ئې یوه توره غټه گاډی چي شیشې ئې هم توري وې راغله د ده د کور منځته ودرېده. ده د قدمونه وچ ودرېدل لکه چي مخکه ئې ونیسي. نازو ځني را کښته شوه، د دروازي کولف ئې خلاص کړی او کورته ننوته. گاډی روانه شوه او

گر مه گلی
زرگی علیخېدل

د محلې څخه ووته. دی هم درانه گام په زړه کي د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازي ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دندنه څخه بڼغ راغی چي "څوک؟". ده پر بڼغ کړل چي "ستا مرگ". دروازه خلاصه شوه، قیصر دیو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چي ولیدل چي قیصر دی نو ئې د ځلې څه ناڅاپه ووتل "ته؟ ته څنگه دا وخت راغلي؟".

"ولي زه دا وخت نه شم راتلی... دا وخت بل څوک راي کي ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړوند څخه ټینگه ونيوله او په چغو چغو ئې ځني وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

"څه کیسه ده چي دومره قهرېدلی ئې، زمالاس پرېږده". نازو خپل مړوند ځني د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د ځلې څخه ئې ځگونه غورځول.

"دا راته ووايه چي زما په مینه کي څه کمی راغلی و چي تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، ته څه وائي؟" نازو هم په چغو شوه.

"بڼه نو اوس دا هم زه درته ووايم چي کومه دنده..... د میدم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"ته غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوه کړی ئې، زه خود هغې کورته د ناپ د پاره تللي وم.... هغه....."

"بس بس، درواغچني.... ما پخپله ولیدلې.... درواغچني..... بې حیا....". په غصه شو، د ځلې ئې

گرمه گلی

زړگی علیخېل

لاس واخستی هر شه چي په خله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا
دې خواته ئې لکه لېونی کتل، په دا دوران کي د نازو د
گنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو خان خلاصوی،
د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغی وهلی "بې حیا... بد
کرداري... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې....". نازو
چغی وهلی چي "دا درواغ دي.... زه پر قرآن لاس درته
بدم.... زه بې حیا نیم.... ته پر خدای باور وکړه". نازو
د قیصر لاس تینګ نیولی و په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن
قیصر سرې و، طاقتور و، نازو کمزورې، بسخه ذات.

ناخپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا
وخت خلاصه وه، په دې کش و بگیر کي بیاتي ولاړه د نازو
د غورباندې پر مغزي برابره شوه، د ویني یو داره را ماته
شوه.... نازو هم هلته پر هغه خای ولوېده.... نه ئې د خلې
أف وختی او نه آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. دلر
ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي
هیڅوک هم په دې کوټه کي نه وي. د نازو وجود د ویني د
بهبودو سره کرار کرار رپیدی، سترگي ئې رډي را ختلي وې،
رډ بد ئې د کوټې وچت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د
کوټې ووتی او د کوره و تبتېدی. هغه دواړه کسان چي
د باندي ولاړ و ویو د بل سره و بوښدل. بیا کور ته دننه
راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي ویني خورې

کرمه گلی زرگی علیخېل

وې او نازو حلاله شوې مړه پرته وه. دواړه په منډه د کوره را
ووتل. نږدې پولیس تهانې ته ورغلل، پولیسان ئې را خبر
کړل، هغوی راغلل مړې ئې وکتی. بیائې مړې د پوست
مارتېم د پاره هسپتال ته ولېږی. پولیس د دې دواړو کسانو
څخه دا بیان واخستی چې "دا کس چې قیصر نومېدی یو
نشئې او خماری انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله بنځه
وهله، دا بنځه ډېره بڼه بنځه وه. د پردیو جامې به ئې گنډلې
او د کور گزران به ئې کولو. نن هم قیصر د دې بنځې څخه د
خمار او نشې د پاره پیسې غوښتې خود هغې په انکار
قیصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

خط

زما د ملگري نسيم جان عجبه عاد تونه وو. کله ئې هم خپله يو کار نه دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملگرو کول او په ملگرو کې بيا زه چي په هر کار کې به ورسره ولاړوم. که به د شناختي کار د کار و، که د پاسپورټ کار و او که ئې په هسپتال کې څه مسئله وه او که بيا د ده د مئینتوب مسئله وه. يعنې هر کار ئې پر ما بند و او د هر کار د خلاصولو چا بې ئې زه وم.

د ده د مئینتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئینېدی، چېرې چي به ئې شین ټکری لیدی نو به دی پر مئین شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "دل پھیکا عاشق" و.

يوه ورځ زما دکان چېرې چي ما خطاطي کوله، د خلگو د دکانونو سائن بورډونه او بينرزمي ليکل، ته راغی. هسي خو به په هفته کې درې څلور ځلي خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چي دی په کوم نيت دکان ته راغی نو زه پوه شوم چي نسيم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فرياد شروع کړو چي "ياره منشي! ته خو پوهېږې چي په ټولو ملگرو کې ته زما تر ټولو بڼه ملگري ئې". ما خبره ورپرې کړه چي "مطلب دي وايه"

"ياره يوه انجلی مې خوبه شوې ده" ما بيا خبره ورپرې کړه چي "دا خو څه نوې خبره نه ده".
"ته خبره خويو واړه واوړه"

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
"بنه وايه". ما په مسڪي ڪي ورته ووئيل توجه مي د
ده خواته ڪړه او په خپل ڪار لگيا شوم يو بورډ مي ليکي.
"ياره زه غواړم چي هغه انجلي ته د ميني ډک خط
وليکم".

"دا خو بنه خبره ده" ما ورته ووئيل.
"ياره منشي! تاته خو معلومه ده چي زه پرائمري
پاس یم، نه مي خط ليکل زده دی او نه لوستل
"نوييا؟" ما ځني وپوښتل.
"نوييا څه. ته دهغي په نوم يو خط را وليکه بس".
نسيم په حڪميه انداز ڪي راته ووئيل.

"د ميني خط خو زما والله که زده وي چي څنگه ليکل
کېږي او نه مي دا دنده پخوا ڪړې ده، البته ته مي يارئي
کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.
"بس، هر څه چي ليکې خود ميني محبت خبري په
ڪي وليکه". نسيم راته ووئيل.

"سمه ده، زه به ئي سبا در وليکم، نن دا بورډ ليکم".
ما ورته جواب ورکړو.
"نه، نه، اوس اوس به ئي ليکې". نسيم بيا حکم
راکړو.

"اوس ولي؟"
"دهغي د سينټرډ چهټي وخت دی، زه ډاک واله
جوړېږم او د چهټي د مخه ئي سينټرته وروړم".
"سمه ده". ما په خندا ڪي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم
قلم او کاغذ مي راواخستل په خط ليکلو مي شروع وکړه.

گر مه کلي
 زړگي عليخېل
 "آبسه دا راته ووايه چي نوم ئې شه دی؟". ما ځني
 وپوښتل.
 "نوم ئې نازينه دی" ده جواب را کړو.
 "بسه"

زما خوږې نازيني! بنې چارې
 هيله کوم چي روغه جوړه او بنه خوشحال ژوند به
 تېروي. لاکن زما ژوند ستا بغيره نه خو بنه دی او نه خوشحال.
 هغه په دې چي له کومه ورځ چي ماته ليدلې ئې نو د شپې
 خوب راباندي حرام شوی او د ورځي سکون رانه خفه شوی.
 ما د خپل زړه خبره تاسو ته مخامخ نه شوه کولی، په دې مي
 درته د خط ليکلو جرات وکړي. زه واقعي ستاد حسن
 شيدائي شوی يم.

ستا خپل مئين
 "هلکه نوم دي وليکم که نا؟" ما د نوم ليکلو په وخت
 د نسيم څخه پوښتنه وکړه.

"نافي الحال ئې مه ليکه او د خط د جواب پته ستاد
 دکان وليکه، زه خو هسي هم څه تهکانه نه لرم". نسيم په
 جواب کي راته ووئيل.

"ياره موب وولي په خرابوې" ما ورته ووئيل.
 "هيڅ والله که دروشي، ته ئې وليکه". ده په جواب
 کي راته ووئيل.

خبر ماهم د ملگري د پاره قرباني ورکړه او خط مي په
 دا تکو تمام کړو.

گر مه گلی زړگی علیخېل

ستا د جواب په طمع، ستا خپل مین

"خپل خون"

خط می په یوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته
یعنې "خپل خون آرټس، زونکي رام روډ کوټه" پر و لیکله او
نسیم ته می ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بېر د سلام په منډه د دکان
نه ووتی ورک شو. زه هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ
پر لیکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسیم جان به زما په
دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمع ناست و. دوی
هفتې تېرې شوې خو هیڅ جواب نه راغی. آخر نسیم تنگ شو
راته ئې ووئیل "یاره! یو بل خط ورته ولیکه".

"یاره لږ صبر وکړه رابه شي جواب". ما ورته ووئیل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم
ئې را کړی. ما هم ورته انکار نه شو کولی، کاغذ او قلم می
راواخستل او خط لیکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازینې! بڼې چارې

هیله کوم چې بڼه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمع نه راباندي شپه تېرېږي او نه
ورځ. د خدای په خاطر شه جواب خوراکړه، ولي می داسې
څو کلوې. ستا د جواب په طمع، ستا خپل مین

"خپل خون"

خط و لیکل شو، په لفافه کې بند شو بیا هغسې نسیم
جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

گر مه کلي
هفته تېره شوه يوه ورځ ډاکخانې واله ډاکيه راغی او ماته ئې
ووئيل.

"د ځيگر خون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئيل چي "راکړه". لفافه ئې راکړه، په يو
کاغذ ئې راڅخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سر بېره
د نازنيني نوم ليکلی ؤ. زړه مي ډېر وغوښت چي د نازنيني
جواب وگورم چي څه ئې ليکلي دي، بيا مي فکر وکړی چي نه
د ملگري دی بايد چي ملگري خپله دا لفافه خلاصه کړي او
وې گوري. لفافه مي د ټيبل په دراز کي کېښوده او خپل کار
ته کېښستم.

څو ورځي تېري شوې خو نسيم دکان ته راغی. يوه
ورځ غرمه خواته هغه ډاکيه بيا راغی، يوه لفافه ئې راته
و نيوله "ځيگر خون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځني
واخسته، دستخط مي ورکړ او او ډاکيه ولاړی.

لفافه مي د ټيبل په دراز کي د هغې لومړی لفافې
سره کېښوده. ما بنام چي کورته تلم نوم مي دواړي لفافې په دې
نيت د ځان سره واخستې چي نسيم ته به ئې کورته وروړم،
هسي هم د هغه کور زما په لار کي ؤ. سيدها د نسيم کورته
ورغلم، د کور دروازه مي وروټکوله، لږ ساعت وروسته د
نسيم کشر وروړو نسيم د کوره را ووتی. سلام دعانه پس مي د
نسيم پوښتنه ځني وکړه. هغه په جواب کي راته ووئيل چي
"هفته مخ کي زمور پيلار هغه د کار روزگار د پاره ايران ته
ولېږی". زه حيران شوم چي د تلونه مخ کي ئې راڅخه رخصت
هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د نسيم څه مي رخصت

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

واخستى او د ڪورپه خوارا روان شوم. ڪورته چي راغلم نود
 ماخوستن ڏوڏي تياره وه. ڏوڏي مي وخورله، خپلي ڪوتپي
 ته ولازم، د سدرى (واسڪٽ) د جيب نه مي هغه خطونه را
 وايستل. زرڙه مي و غوبنتل چي وي گورم بيا مي وئيل نه د
 ملگري دي خفه به شي راخه. په دغه هو، نا، ڪي مي يوه
 لفافه خلاصه ڪره، خط مي ځني را اوباسى، په خط ڪي ليڪلى
 خط (خطاطي) ئي ڏيره بنائسته وه. بالڪل ديو ڪاتب په شان
 ئي ليڪلى و. ماته ئي خطاطي ڏيره زياته خوندار ڪره. بالڪل
 داسي و لکه چي ما پخپله ليڪلى وي. د خط متن داسي و.

السلام عليكم..... بنې چاري

نه پوهيم چي ستاد خط ڇه جواب در ڪرم. نه
 مي ليدلى ئي او نه مي اور پدلى ئي. خو ستا خطاطي
 ڏيره د ڪمال ده. زما ڏيره خوبه شوه.

والسلام..... نازينه

د خط متن حيران ڪرم. ولي چي ليڪلي
 خطاطي خو زما وه. لاکن د زرڙه خبره د نسيم جان وه. زر
 مي دويمه لفافه خلاصه ڪره، خط مي ځني را
 اوباسى، د خط متن ڇه داسي و.

السلام عليكم..... بنې چاري

ما اول هم درته وليکل چي ما تاسو نه ليدلي
 ياست او نه اور پدلي ياست، لاکن که زما د زرڙه خبره
 اور بدل غواړي نو ستاسو خطاطي بالڪل زما د

گر مه گلي

زړگي عليخېل

خونبني د خطاط په شان ده. ستاسو خطاطي زما ډېره
خوښه شوه. مننه

والسلام نازينه

حيران ئې کړم چي دا خو بله کيسه ځني جوړه
شوه. د نازيني خطاطي هم اعلى خطاطي وه. بالکل
زما د خطاطي په شان.

زړه مي وغوښت چي يو بل خط ورته وليکم
او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده؟

سهار چي دکان ته راغلم نو اول مي کاغذ او قلم
راواخستى او نازيني ته مي خط ليکل شروع کړى.

اسلام عليکم خوږې نازيني بنې چارې!

هيله کوم چي د ژوند په شپه او ورځ کي به د
خوشحالى شپې درباندي زياتي وي.

ستا خطونه مي ولوستل. تا په کي زما د خطاطي
ډېر تعريف کړى ؤ، ستا ئې مننه. ستا پوښتنه دا وه چي تا
زه نه يم ليدلى، نو که ما ليدل غواړي نو زما دکان چي په
زونکي رام روډ دى او د ځيگر خون آرتس په نامه دى
راشه. بيا د هغه وروسته تاسو خپله فېصله وکړئ چي زه
ستا سره د ميني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځيگر خون

خط مي په لفافه کي واچوى، پته مي پر
وليکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوست مي کړى.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

دوي ورڃي وروسته ڏاڪيه راغي، يوه لفافه
ئي راکره، دستخط ئي رانه واخستي او ولاڀي. زرزر
مي لفافه خلاصه ڪره، د نازيني خطو، د خط متن
داسي وچي

السلام عليكم ڀيگر خون صاحب

هيله ڪوم چي روغ جوڀ به ئي. ستا خط مي
ولوستي. واقعي زما هم ستا د ليدو ڊپر شوق پيدا
شو. هغه په دڀ چي ستاسو خط دومره بناسته او
نفيس دي نوتاسو خپله به څومره نفيس ئي. زما د
استاد خبره چي د خطاطي څخه د انسان ڪردار
معلوم ڀري. نوزه به انشاالله د اتوار په ورځ سهار
ستاسو دڪان ته درڄم. ولي چي د اتوار په ورځ زمورڊ
سينٽر ڇهتي وي. نور مجلس به هم هلته ڪوو.

والسلام نازينه

د نازيني خط مي دوه ڄلي ولوستي، نن د
جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوي ورڃي پاته وي. دا
نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه راباندي يو
ڪال شول، ڀنخي نه تڀرڀڀي. آخر د اتوار ورځ هم
راغله، دڪان مي ښه صفا ڪري، خپلي خطي فنپاري
مي آخوادڀ خواپه ڊپوالونورا ڄورندي ڪري. لڀ
ساعت وروسته په برقعه ڪي يوه زنانه راغله، مخ ئي
پتهو، سلام ئي وڪرو. زڙه مي راته ووئيل چي دغه ده
راغله. ما ورڅخه پوښتنه وڪره "و عليكم سلام جي".
هغي ښڄي مخ لوڅ ڪرو. ماچي ورته وڪتل نو د ڄلي

گر مه کلي زړکي عليخېل

نه مي ناخاپه ووتل "ته، ته دلته څنگه؟" هغې له ما څخه وپوښتل. "استاد جي تاسو دلته څنگه؟". زما د خطا ټي شاگرده فهميده زما مخته ولاړه وه.

"هو زه، راءه راءه دلته کښېنه". ما ورته نږدې پرته چوکۍ خوا ته د کښېنستو اشاره وکړه. خپله هم پريوه چوکۍ مخامخ ورته کښېنستم. زړه کي مي وييل چي دا بيا له کومه خوا راغله. ټول جوړکار ئي خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نا، دا زما د ملگري او د ډېر لوی خطا ټي ځيگر خون دکان دی". ما رښتوني حال ځني پټ کړو او پوښتنه مي ځني وکړه. "ته دلته څنگه؟".

"هسي تېرېدم په دې دکان کي مي پام شو نورا وگرځېدم". دا خبره ئي وکړه او شاوخوا ئي په دکان کي راځوړندو فنيارو ته وکتل.

"دا ستاسو فنيارې دلته څه کوي؟". پوښتنه ئي رانه وکړه.

"دا، دا مي دغسي ځوړندي کړي دي". ما هم فنيارو ته وکتل او جواب مي ورکړو.

"ځيگر خون صاحب چپري دی؟". بيا ئي رانه پوښتنه وکړه.

"هغه دي خدای وبخښي يو کال مخ کي وفات شو، دا دکان ئي ماته راپاته دی". جواب مي

ڪرمه ڪلي. زريڪي عليخېدل

ورڪرو. دا ڊڀره پريشانه شوه. لاندي ڪمڪي ته ئي
کتل، بيا ناخاپه ولاڙه شوه "زه ڪم پرمانا وخته دي".
"لڙ ساعت خو ڪنڀنه، چاي يا شربت خو
وچنبه". زه هم ولاڙ شوم او ست مي ورته وڪرو.
"نازه ڪم، د خدای په امان". دا په روانڊو
شوه چي زماد ځلي نه ناخاپه دا خبره ووته چي "ته نن
سبا څه ڪوي؟ يعني څه ڪار روزگار دي پيدا ڪري دي
که نا؟".

"هو استاد جي، زه په آرٽ سينٽر ڪي و
انجونو ته خطاطي بنوونڪي يم، ستا د دعا په برکت د
خطاطي يو ڪتاب مي هم چاپ دي، دهغه ترون مي
ستا په نامه ڪري دي". راته ئي ووئيل.
"مبارک مبارک څه نومبري ڪتاب؟"
"خط نازنين". دي جواب را ڪرو.
په دي نوم اورڀدو سره هڪ پڪ حيران شوم. د
وجود وښتان مي جگ جگ ودرڀدل، فهميده زه ځپل
خواته متوجه ڪرم او د تلور خصت ئي راڅخه
واخستى. "استاد جي زه ولاڙم د خدای په امان". ماهم
په مڙه ځله ورته د "خدای په امان" ووئيلو. زه حيران وم
چي دا خو هغه د خطونو والا نازينه ده. ځپل نوم ئي بدل
ڪري دي لکه ما چي نوم بدل ڪري دي. هلته فهميده ٿوله
لاره صرف په دي سوچ ڪي وه چي که ڇيگر خون مردى نو
ماته خطونه چالیکل؟ داسي خونه دي چي منشي استاد
راته ليکل؟ نانا داسي نه شي ڪېدى، منشي استاد ڊپر

زړګۍ عليڅپل

ګرمه ګلۍ

شريف دۍ، که هغه داسي کول غوښت نوبه ئې پخوا لا

کړې و چې څه وخت زه دده پنځه مياشتي شاګرده وم.

د هغې ورځې وروسته نه د نازيني خط

ځيګر خون ته راغی او نه د ځيګر خون خط و نازيني

ته. نازينه که مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه

خطاطي مئینه شوې وه کومه خطاطي چي د دې د

استاد و خطاطي ته سل فيصده ورته وه.

چمچہ

له سهار راهيسي وڙي تڙي د ڪوتي بنا رپه
 واهونو گرڇڏي. يوه پيسه ئي هم د خير ي او خيرونو
 جامو په يوه جيب کي نه وه. غيرت دې ځي ته رارسولي
 و چي چاته ئي د يوې روپي سوال هم نه کاوه. اوس نو
 لوږي زور ورباندي وکړو او دې سوچ په مخه کړو چي د
 دې ميرات مري نس د ډکډو څه چاره پکار ده. په سر
 پک، لوي برېتونه، بېره بېره، د ټيټ (گردي) قد
 خاوند، لوي خيرون واسکت ئي اغوستي، د قميص
 بټن ئي خلاص، تيز اسماني شني جامي ئي په غاږه،
 په خولو لوند غورپر تندي نيولي، چوتي ئي هم يوه
 شڪډلي او يوه ترلې په پنبو، د سيټه موتي رام د وږو
 وگودام ته مخامخ ودرېدي. اوس نو وخت د ماښام و.
 سيټه موتي رام په گودام کي مخامخ ناست په حساب
 کتاب بوخت و. دي هم وگودام ته مخامخ ولاړ و او
 سيټه موتي رام ته ئي غير خير کتل. د سيټه موتي رام
 منشي چي يو مسلمان و سيټه ته نزدي ډر په ادب
 ولاړ و، په ده کي نظر شو. نابيره ئي پر ده ږغ کړو چي؛
 خله دلته ولاړ ئي؟ څه ورک شه.

گر مه کلي
زړگي عليخېل
سپته هم خپلي سترگي راپورته کړې او د دۀ په
خوائې وکتل.

اسد هم و برېدی او د پوډري غوندي ئې خپل
غیگر وگراوه او د تگ تکل ئې کاوه چي سپته پرېرغ
کړو.

و درېږه، دا واخله.

سپته د لسو روپو نوټ و منشي ته ورکړو
چي دې سړي ته ئې ورکړه. اسد و درېدی چي خۀ به
راکوي.

منشي راغی او په قهر لړلې لهجه کي ئې و
اسد ته د لسو روپو نوټ ونيوو او ورته ئې ووئيل؛

آدا واخله، يو خوله تاسو نه يو خلاص، ټوله
ورخ تاسو ياست او خيرات دی. د دې وئيلو سره منشي
پرته دننه گودام ته ولاړی او اسد د لسو روپو نوټ په
مټ کي ټينگ ونيوو او يوې خواته روان شو. اوس نو
په دې لسو روپو خه خوړل پکار و، روان و چي پريوه
دکان ئې سترگي ولگېدلې چي پر ليکلي وو؛

(بمبئي برياني، في پليټ دس روپے)

زړه ئې خوشحاله شو، روح ئې تازه شو. چي دکان
ته ورنزدې شو نو د برياني خوړ بوی ئې د سپر مودلاري و
مغزو ته ولاړی. زرو رغي په دکان کي پريوه چوکی

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
ڪنڀنستي. يولس ڪلن ماشوم ورته راغي او ورته ئي
ووئيل؛

سنگل يا ڏبل؟

ده زرد لسو روپو نوٽو ورتو ونيو، هغه چي د
ده دلاسه نوٽو واخستو نوٽو د ده دلاس په خولو
لوند شوي و. ده ته ئي په تريو تندي وکتل او ورته ئي
ووئيل چي؛

په نهين چلتا.

دغه لرم، ډېر وږي يم.

ماشوم بېرته وگرځېدي او ناروئې ڪړه.

ايڪ سنگل.

لږ سات وروسته ئي د اوبو ډڪ جگ او يو
گلاس راوړو د ده په مخ کي ئي پر تيبيل ڪېښودو. ده زر
گلاس د اوبو نه ډڪ ڪړو او په يوه ساه ئي گلاس تش
کړو، بيا ئي بل گلاس ډڪ ڪړو او هغه ئي په يوه ساه
تش ڪړو.

لس ڪلن ماشوم راغي د ده و مخ ته ئي د برياني
پليٽ ڪېښودو چي ورسره دوې چمچي وې. ده فڪر
او ڪړو چي دا يوه خود خوراڪ چمچه ده نو دا بله بيا
چي غابونه لري د خه د پاره ده؟

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
غربت او فاقو دې حائي ته رسولي و چي د خانه
سره به لگيا و خبري به ئي ڪولي. دل سوچ ڪولو
وروسته ئي ماشوم ته برغ ڪرو، هغه راغي

جي اور ڪيا چا پي؟

يوه پوئستنه ڪوم. دا يوه چمچه خود خوراڪ ده
او دا بله غائب لرونڪي چمچه ده د پاره ده؟

يه گوشت ڪيلئيه.

گوشت؟

هاں جي.

ڪوم دي گوشت؟

برياني ميں هه.

ده زرد خوراڪ چمچه راوا خسته او په برياني
ڪي ئي ووهله. لاندي يوه بپخي وره د چرگ غاره
پڪبني پرته وه. ده چي ورته وڪتل نو د خانه سره ئي
وخندل او دې چمچو ته گوياشو.

هاي چمچو! تاسو هم ڄومره د ڪارياست. چي
قد مو غت وي نو په لوي دپگ ڪي ڪارور ڪوي. چي قد
مو برابر وي نو په ڪوچني دپگ ڪبني. چي قد مو وور
وي نو د خوراڪ د پاره ياست. چي قد مو زما غوندي
بپخي ڪوچني وي نو د چاي په لڙو ڪي ڪارور ڪوي.

گر مه گلی، زرگی علیخېل

تاسو هم عجیبه یاست، اواره چمچه، غابن داره چمچه، جالی داره چمچه، واه، عجیبه نومونه او رنگونه لری. په کور کي بیا د زنانو په لاس کي او د نرانو پسرود یو لوی هتیهار په توگه استعمالېږی. زما خو هېري سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لری. د هر شتمن په څنگ کي یاست، د افسرانو په څنگ کښي، د ملایانو په څنگ کښي، د سیاسي لیډرانو په څنگ کښي، واه چمچو واه. لکه څنگه چي هغه منشي د هندو سیتې په څنگ کي چمچه وؤ.

اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لگیاؤ، چمچه ئې راواخسته او په بریاني ئې د نس دوزخ ډکول پیل کړو.

زړگي عليخېدل

گر مه گلي

گمان

د هغې د سترگو مخته کرار کرار تياره
 خورېده..... پنبوئي کار پرې ايښی ؤ..... وړې
 سترگي..... گول غنم رنگي شهريه ئې مړاوي
 کېدله..... د حسيني حسن واره واره پيکه کېدی.
 وينه..... تکه سره وينه..... خنډه وينه.....
 کومه چي د هغې د مړوند څخه بتدريج روانه بهېدله ،
 په وجه پر هغې کمزوري خوره کړې وه. زړه ئې
 ډوبېدی..... د نبض رفتار ئې واره واره کمېدی.....
 د کوټې د دروازي گنډي کومه چي له دننه څخه بنده
 وه..... ته ئې ډېر په مايوسۍ کتل..... د کور ټول
 وگړي په خپلو خپلو کوټو کي داسي نتوتي وو.....
 لکه مورگان چي د پيشود وپري په خپلو سوړو کي پټ
 شوي وي.

د حسيني د لاس نبض پرې شوی ؤ..... هغې د
 خپل ژوند وروستی ساهوي اخستلې..... ساه ئې واره
 په واره تنگېدله.... او داسي تنگېدله ته به وائې چي يو
 چا د ستوني نه نيولې ده.

د شپې يوولس بجې وې..... د کور ټول وگړي
 خپلو کوټو ته د ویدېدو د پاره تللي وو. پنځوینست کلنه

گر مه گلی
 زرگی علیخېل
 غنم رنگې حسینہ کومه چي یوه ډېره هونبیاره او نیکه
 انجلی وه خپلي انا ته دوا ورکړه او خپلي کوټې ته راغله.
 څنگه چي ئې د کوټې دروازه د دننه څخه گنډي کړه او د
 خپل پلنگ خواته راوگرځېده ناڅاپه دهغې پښه د یو
 لوی شي سره ولگېده او دا ولاړه پر مخامخ پرته د شیشو
 پر گلابنی ونښته چي له کبله ئې بدبختانه د لاس نبض
 پرې شو.

لومړی خو هغې فکر وکړی چي دومره خوږ نه
 دی، معمولي پرې دی، لاکن کرار کرار د ویني د زیات
 بهېدلو په وجه د دې پر سترگو تیاره خوره شوه..... ژبه
 ئې گونگه شوه..... پښو ئې بالکل کار پرېښودى.....
 دا پوه شوه چي د دې آخري وخت راغى..... دې په زړه
 زړه کي ووئیل چي

"خلگ به وائي چي حسینې خودکشي کړې ده....
 زما د جنازې لمونځ به هم د وخت ملایان نه ورکوي.... پر ما
 به قسما قسم فتوې لگېږي.... زما مور او پلار به له شرمه
 چاته مخ نه شي ښکاره کوی.... زما وروڼه به د خلگو
 پېغورونه اوري..... زما ورېندار گاني به په خپل پلرگنۍ
 کي پر ما خبري جوړوي.... لاکن زما خدايه! ته ښه خبر ئې
 چي ما خودکشي نه ده کړې". دا ئې په زړه کي ووئیل، کلمه
 ئې تېره کړه او سترگي ئې پټي کړې.

زړګۍ عليڅپل

ګرمه ګلۍ

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که بيا حاصل شي
نو هغه ته مور عشق وئيلي شو که نه؟
رياض چي يو ډېر بڼکلی ځوان، بڼه تعليم
يافته، جګ نری، د مور او پلار د سترگو تور او د پنځو
وروڼو تر ټولو کشرنازولی وروړو. يوه خور ئې
درلوده چي هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته واده
کړې وه.

کله چي رياض د څوارلسم ډګري تر لاسه کړه نو
په يوې پراوئيويټ کمپنۍ کي فيلډ آفسر ولګېدی.
خپل د قابليت له لاري ورځ تر بله د ترقي په څواروان
ؤ. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري
غوندي بڼکلي سيمه کي د ورکشاپ د پاره د کمپنۍ د
خوالېږل کېدی.

کمپنۍ چي وکتل چي رياض ډېر محنتي او
قابل ځوان دی نو ئې د کمپنۍ فنانس (ماليات) آفسر
پر چوکۍ کښېښوی. د ټولي کمپنۍ کهاته د ده په لاس
کي وه، د ټول تور او سپين مالک ؤ، کمپنۍ هم ورځ په
ورځ ترقي کوله.

ڪرمه گلي. زريگي عليخېل

يوه ورڃ ڊڪمپني جي، ايم (جنرل منيجر) ڊي
خپل دوتر ته راو غبتي، ده ته ووئيل چي "ننن به
تاسو لاهور ته رواني، داستا سو ٽڪٽ ڊي، هلته په
لاهور کي ستا سو ڊاسٽوگني په يو ڊپر بنه هوٽل کي
بند و بست شوي ڊي، سبا ستا سو ڊمسٽر انور سره ما
ميٽنگ فڪس ڪري ڊي، هاڏا فائل واخله، اوس اوس به
ئي سٽي ڪري، په ڊي فائل کي هغه ٽول ڊيٽيل ڊي
چي ڊڪوم به تاسو په ميٽنگ کي ڊسڪس ڪول وي".
"ضرور سر، تاسو بي فڪره شي". رياض فائل
او لفافه ڃني و اخستله او خپل ڪيبن ته ڃني روان شو.
ماز ڊيگر رياض ڊڪوتي ائيرپورٽ ته ڊدوتر په
گاڏي کي ولاڙي. په جهاز کي ڪنٽسٽي او ڊدو
ساعتو سفر ڪولو وروسته لاهور ته ورسپڏي. گاڏي
تياره ورته راغلي وه، ڊي ئي سيداها خپل ٽاڪلي هوٽل
ته ورسوي. هلته خپلي ڪمري ته ولاڙي. دل ڊرام ڪولو
وروسته ئي ڪمري ته ڊوڊي راو غبتيه. ڊوڊي
خوڙولو وروسته ئي ڊميٽنگ فائل راو اخستي، بنه
ئي سٽي ڪري. گهري ته چي ئي وڪٽلي نو ڊشيپي يوه
بجه شوپي وه. فائل ئي ڊڄنگ پريٽيل ڪنٽسٽووي او
ويده شو.

ڪمره ڪلي زيرڪي عليخېل

سهار چي را پورته شو نو ئي حان تيار ڪري.
ناشته ئي په خپله ڪمره کي و ڪڙه او د ميتنگ په خوا
روان شو. د ميتنگ حاي هوٽل ته نڀڊي و. د پرون
ماخوستن گادي، ورتنه راغلي وه. دي ئي د ميتنگ
حاي ته ورسوي. نيمه ورځ ئي په ميتنگ کي تېره ڪړه.
ميتنگ ئي بڼه ڪامياب شو. دهغه حاي چي را ووتی نو
ئې په فکر کي ديوه ملگري دا خبري راغلي چي لاهور
د حسن بنار دي. په لاهور کي حسن پرېمانه دي. چي څه
دي زړه غواړي هغه پيدا ڪږي په ڪښي. د بنائستو او
تنکيو انجونو ڪمي نشته. ډېرو خلگو دا تنکي غوټي
حاصلي ڪري دي او خپل ٽول ژوند ئي ورسره تړلي دي.
ډېرو خلگو بيا په لږو پيسو صرف د سات تېري د پاره د
دي تنکيو غوټيو خوند اخستي دي.

رياض اول حل لاهور ته راغلي و. د حسن وليدلو
ته لېواله شو. زړه ئي و غوښت چي د سات تېري د پاره نه
بلکي که دي د ژوند ملگرتيا د پاره د حسن په بازار کي
يوه حسينه تر لاسه ڪړه نو به دي ژوند هوساشي.

په گادي کي ڪښښستي، د گادي ډرائيور ته
ئې ووئيل چي "مينار پاڪستان ته درځه". هغه هم دي
مينار پاڪستان ته بوتلي. هلته د مينار پاڪستان په سبزه
زار کي وگرځېدي. هيڅ يو داسي حسن ئي په نظر نه شو

گر مه گلی زړگی علیخېل

چي دده د زړه تسکين ئې کړی وای. بیا راغی پریو
بینچ کښنستی. دلاري په آبله خوا مخامخ پریینچ یوه
بنځه ناسته وه. د ریاض چي په کي پام شو نو بنځه ورته
لږ غوندي پریشانه ښکاره شوه. چي ښه په غور ئې
ورته وکتل نو په خهره کي ئې سترگي ښخي شوې. ډېره
ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټې غټې توري
سترگي، تک تور وښتان، تک سره لاکن لږ پنډ
شوندان. ریاض د دې ښځي په حسن کي لاهو شو،
ولاړی ورباندي عاشق شو. ریاض د ښځي په حسن کي
لاهو و چي د ښځي هم په ریاض کي پام شونو د لږ
ساعت وروسته د خپل بینچ څخه را ولاړه شوه او د
ریاض د بینچ په خوارا روانه شوه.

کله چي دارا روانه وه نو ریاض د دې په تگ او
وجود کي پام شو. په یو داسي انداز کي را روانه وه چي
د سپري د وجود ټول وښتان ورته جگ درېدل. په ډېر
زاکت، په سرو شونډو مسکي راغله د ریاض په څنگ
کي پریینچ کښنسته.

"اسلام علیکم" چي څنگه کښنسته نو ئې ریاض ته
سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانی کي نیم جواب ورکړو.

گر مه ڪلي

زريڪي عليخېل

"آپ کي ڪوڏ هونڌڙهه ٿي؟" بنجھي پھ مسڪي شونڊو
په اردو ٿبه پو بنتنه ڪني وڪڙه او ٽڪري ٿي لڙد خپل
گرپوان نه لڙي ڪرو.

رياض چي دڊي گرپوان ته وڪتل چي د قميض
غار ٿي ڊڙه لويه وه، تڪه سپينه لڪه شيڊي نيمه سينه
ٿي بنڪاره ڪڍهه. د رياض ٿبه گونگه شوه.

"میں نے آپ سے پوچھا کہ آپ کي ڪوڏ هونڌڙهه هو؟" بنجھي دا
حل په داسي انداز کي ڪني وپو بنتل چي د رياض د
وجود ٿول وپنسته جگ ودرپدل. بنجھي په يوه گوته د
خپلو وپنستو سره لوبي ڪول پپل ڪرو او دابل لاس ٿي د
رياض په ڪنگانه ڪنڀنڊو دي.

د رياض په وجود کي لڪه ڪرنته چي پيدا شي
داسي ڪنڀيت خورشو. پرتندي ٿي د خولي ٽاڻاڪي
بنڪاره شوي، د سترگورپ ٿي لا ورڪ شو.

بنجھي ورته په ڪنگانه يوه چونڊ ڪه ورڪهه.
رياض زريدار شو، بنجھي ورته ووئيل چي "ميرے ساتھ
چلو گے يا اپنے ساتھ لے جاو گے؟"

رياض اوس لڙقدري بیدار شوي و. ڪان ٿي
سره سم ڪرو، خپل حواس ٿي په قابو کي ڪڙل او ورته
ٿي ووئيل.

ڪرمه ڪلي زڪي عليخېل

"ما چي ڪله تءُ وليدلې نو په اول نظر کي درباندي عاشق شوم. ستا تر راتگ پوري ما تءُ په خپل تصور کي حاصله ڪرې هم وي، ما تءُ خپله دنيا هم ځرځولې وي، ما ستا رنگه بنائسته چرته په ژوند هم نه وه ليدلې، واه، د قدرت څومره بنائسته تخليق ئي. خو افسوس چي تا څوک نه شي حاصلولای. ستا سره عشق لا حاصل عشق دی. زه شايد د دنيا واحد کس يم چي د لږو ساعتو د پاره ستا رښتوني عاشق شوم. لاکن زه دعا کوم چي زما رنگه دي بل څوک دا ستا په شان بنائست باندي عاشق نه شي."

"وه کيؤ؟" بنځي په حيرانتيا کي ځني وپوښتل.

"زما په خيال چي په پښتو پوهېږي؟"

"هاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانوں سے ہے"

بنځي په جواب کي راته ووئيل.

"اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" بنځي وپوښتل.

"هغه په دې چي تءُ په بني آدم کي لا حاصل بشر ئي. د نرانو و جنسي جذباتو ته تسکين خو بخښلی شي، لاکن و نرته خپل ټول ژوند او وراثت نه شي ورکولای."

لوېته

شاله چي څنگه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر
پر مخ د خوشحالی وړانگې ښکاره شوې. شاله راغله
په دکان کي پر یوه پرته چوکی کښېنسته. پنځوینست
کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسي چي هر
څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین و،
خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ
ورته په چوکی ناسته وه، ټکری ئې په سر و خونیم، ښخ
ښخ ئې دلبر ته کتل چي دا وخت و دوو ښځو ته ئې
کپړې (رختونه) ورنښکاره کول. تر اوسه شاله هیڅ یوه
خبره نه وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته
دواړو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په
یوه کڅوڼه کي واچولې او ښځي د دکان نه ووتې. شاله
زررا ولاړه شوه د چوکی نه دلبر ته نږدې پرینچ
کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنگ کي
کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چي د شاله د وږې سره
ئې وږه لگېدله. شاله لږ وڅکېدله. "دا دومره ورځي
چپري وې ظالمي، خو په انتظار انتظار دي ویلي کرم".
دلبر ورته په مینه او گیله منه لهجه کي ووئیل.
"زه هم دغه غواړم چي زما په انتظار کي ویلي
شې". شاله هم په نخرو کي ورته ووئیلې.

ڪرمه ڪلي زڪي عليخېل

"ستا خوبنه ده، خپل عاشق بنه ڪروه، ته زوروره ئي، ته دهر شه کولو اختيار لري". دلبر په جواب کي ورته ووييل.

"په راروانه جمعه زماد ورو واده دي، يوي دوي بني ڏکي جوڙي را بنڪاره ڪه".

دلبر ولاڙ شو، د شلف نه ئي دري څلور جوڙي کپري را واخستي چي بپخي بنائستي او گراني معلومېدي.

"دا خو ڏپري بنائستي جوڙي دي، په خو دي؟". شاله پر کپرو لاس تپر ڪري او ځني وي پوئنتل.

"ستا دپاره دا قيمت نه لري، تر تا جار دا جوڙي". دلبر په جواب کي ورته ووييل، د شاله فکريه جوڙو کي و خود دلبر سترگي او فکريه شاله په وجود کي و. شاله غلي وه، دلبر پوه شو چي گوانن دي کار جوڙي، راءه يو وار ئي بنڪله ڪه.

"شاله!" نن خومي ارمان را پوره ڪه"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغي په څنگ کي بيا ورته کښنستي، وره ئي د شاله د وږي سره لگېدله، شاله خاص باک نه په کي ووهي، "يو وار دي بنڪلول غوارم". دلبر په داسي انداز کي ورته ووييل چي شاله لږ وڌاره شوه زر

گر مه کلي
لږ ځني لږي شوه. "دلته؟... يا دلته نه... بلکي اوس
نه، بل وخت."
"بيا کله؟... هر وخت مي لکه کتو پراور
خوټکوې."
دلږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئيل "د
واده په ورځ."
"قول دی... بيا خوبه انکار نه کوي؟" دلبر
ځني وپوښتل.
"زه ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او
دلته نه." شاله په جواب کي ورته ووئيل.
"نو بيا چري به سره وينو؟" دلبر زر ځني
وپوښتل او په داسي انداز کي ئي ځني وپوښتل لکه
سم د لاسه دي سبا جمعه شي.
"د واده په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ
شي نو به زه دلته راشم، بيا چي چري ستا خوبه وه هلته
به ولاړ شو خو صرف د دوو گهټو د پاره." شاله په
مسکي کي جواب ورکړ او د تلو د پاره ولاړه شوه.
دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامي ئي ورته په يوه کڅوڼه
کي واچولې او رخصت ئي کړه.
د جمعي ورځ شوه... ماسپښين ورا تياره
شوه... شاله د ناخوبي او ستريا بهانه وکړه په ورا کي

ڪرمه ڪلي
زرڪي عليخېل

د تلو خنجه پاته شوه.... خنجه چي ورا ولاڀه نو شاله زر
زر ٽڪري په سر ڪڀي، د ڪوره ووته او نڀډي د بنځو د
جامو مار ڪي ته ولاڀه. دلبر ورته په انتظار و.....
خنجه چي شاله د ڪان ته راغله نو دلبر په گيله منه لهجه
ڪي خني وپوښتل. "خومره خندا دي و ڪڀو؟"
"ورا و خندا پله، زه خوله وخته لاتياره وم."
جواب ئي ور ڪڀو او راغله پريوه چوڪي ڪښڻسته.
"د ڪښڻستو وخته نه لرو، هه چي خو." دلبر
ورته په ولاڀه ولاڀه ووئيل او د تلو اشاره ئي ورته و ڪڀه.
"چڀري خو؟"
"ما ديوه ملگري خنجه گاڏي راوستلي ده، خو
چڪر وهو بېرته زر راڻو."
"داسي نه چي نا وخته شي؟"
"نه نا وخته ڪڀري، زر راڻو، ته درڻه." دلبر د
تاذيلي په انداز ڪي ورته ووئيل.
"خو دلبي به مجلس و ڪڀو، د دباندې تلو خه
ضرورت دي؟". شاله ورته ووئيل.
"تاله ما سره قول ڪڀي و، اوس گوره بي قولې
مه ڪوه". دلبر په گيله منه لهجه ڪي ورته ووئيل.
شاله لږ سوچ و ڪڀو، بيا ئي يوه سره اسو پلي
و ڪڀه او ولاڀه شوه "درڻه، خو گوره زربه راڻو."

گر مه گلی، زړگی علیخېل
دلبر هم خوشحاله شو، د خُلي نه ئې ووتل
"خود، خود، ستا حکم په سر سترگو."
شاله ته ئې ووئیل چي "ته اول درووزه، د
مارکیت د باندي یوه سپینه گاډی، ولاړه ده، دهغې سره
و درېږه، زه دکان بندوم درېسې درخم."
شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په
ټکري کي بڼه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکیت
د باندي د یوې سپینې گاډی سره ودرېده. لږ ساعت
پس دلبر هم راغی. دواړه په گاډی کي کښېنستل. شاله
د دلبر سره څنگ کي مخ سیت کي کښېنسته. دواړو د
مینی د رازو نیاز خبري کولې. لږ ساعت پس گاډی د
په یوه سرمایه داره علاقه کي د یوې بنگلې مخته
و درېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کي وپوښتل. "دا
مور چپري راغلو، دا د چا کور دی؟"
"دامي د یوه ملگري کور دی، هغه اسلام آباد
ته تللی دی، بنگله ئې خالي ده چا بي ئې ماته را کړې
ده." دلبر د دې جواب سره د گاډی نه شپوه شو. د جیب
نه ئې چا بي را وایستله او د بنگلې دروازه ئې په
خلاصه کړه. بېرته راغی گاډی، ئې نښاسله. د گاډی نه
شپوه شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا
هغسي په گاډی کي لږ فکر منده ناسته وه. دلبر راغی د

ڪرمه ڪلي
زرڪي عليخېل

شاله د خواد گهاڙي، دروازه ئي خلاصه ڪرہ "بي غمه
رائه، شوڪ نشته، صرف ما او تايو." دواڙه دننه
ولاڙل، په ٽي وي لانچ ڪي پريوه صوفه سره ڪنڀنستل،
شاله لڙ خوف اخستي وه، دلبر پوه شو چي شاله
خوفزده ده نوئي زرد چاي او جوس پوڀنتنه وڪرہ. شاله
د جوس فرمائش وڪرو. دلبر ولاڙ شو د پخلنڃي
(ڪيچن) خواته ولاڙي. شاله غٽ ٽڪري له ڄانه لڀري
ڪرو او په غاڙه ڪي ئي پروت نري ٽڪري ئي په سر ڪرو.
په نوي جامو ڪي ڊڀره زياته بنائسته بنڪار ڀڊه. هسي
هم ڊڀره بنائسته وه. دلبر هم د دوو گلاسونو جوسانو
سره راغي. څنگه چي ئي پر شاله سترگي ولڳڀڊي نو
ئي د بدن ٽول وڀنستان جگ جگ ودر ڀڊل. وي ويئل
"شاله ته په ڊي جامو ڪي ڊڀره بنائسته بنڪاري".
"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسڪي شونڀو د
دلبر د تحفي تعريف وڪرو. "دا جوسان دي له کومه
ڪرو؟" شاله د جوس گلاس د دلبر څخه ونيوي او ڄني
وي پوڀنتل.
"ملگري مي راته ويئي وي و چي فريج د هر ڇه
خوراڪي او ڄنباڪي شيانو څخه ڊڪ دي".
"شاله!"
"هن"

گر مه گلی زړگی علیخېل

"خپل قول خودي په یاد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانہ انداز کي جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چي وږه ئې د شاله د وږې سره جنګېدلہ. شاله هم د جوس يو غورپ (ګوټ) وکړو. دلبر نېغ نېغ د شاله مخ ته کتل، يو لاس ئې د شاله په غاړه کي ورواچوی په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس و. شاله د جوس بل غورپ هم وکړو. داسي ئې نيم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه يو غورپ جوس هم نه و څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پر سر و نړيو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود د هيله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې يو ناپيده حرارت پيدا کړو. دا عمل څو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډي يو د بل سره پيوست شوي، د دلبر لاس د شاله پر سينو و موبنتی او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوبنتي وې به يو وار بندي او بيا خلاصي شوې.

د دلبر حال اوس داسي و چې بالکل د ټينګېدو وتلی و. نرينه شهوت ئې په واک کي نه و. د دواړو شونډي او وجودونه يو د بل سره پيوست وو. شاله

گر مه گلی
زرگی علیخېل

اوس په خپل سود کي نه وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ
کي لکه یوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډي
دواړه د شاله د وجود په منبلو او خېښلو کي پوره پوره
سرگرم عمل وو. حتی چي کوم ارمان د دلبرو هغه پوره
شو، د خولو ډک پک یوې خواته پر صوفه پرېوتی،
پورته ئې چت ته رږ ډکتل او غټي غټي ساهوي ئې
اخيستي. د ده ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولي
چي شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه.
هغه یوه لوبته وه چي دا وخت د لبر د لوبو تسکین ئې
کاوی. کله چي د دلبر شهوت بڼه سوړ شو نو شاله ئې
و بنوروله، هغې ته ئې بڼه وکړل لکن د شاله د خُلي
هيڅ بڼه راوتو، دلبر پوه شو چي په شربت کي رانه د
نشې دوازیاته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کي
راشي. لکن هغه لږ ساعت تر نيمي شپې ورسېدی.
دلبر ډېري هڅي وکړې چي شاله په سود کي راولي، خو
شاله په سود کي نه راغله، هغه به ولي په سود کي
راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د یوې لوبتي
په شان چي نه خنډېدی شي، نه ژړېدی شي، نه بڼېدی
شي، نه اورېدی شي، نه گڼېدی شي او نه کښېستی
شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کي. هغه که هر
څه باندي کوي کولای ئې شي.

گر مه کلي زړگي عليخېل

دلبر پوه شو چي شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چي ئې وکړو خو په يوه نتيجه نه رسېدې. په ډېره پرېشاني کي ئې پر ځان لعنتونه وئيل، خپل د سرو بښتان ئې شکول خو هيڅ فائده ئې نه وه.

ناخپه ئې په دماغ کي يو شيطاني خيال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د گاډۍ په ډيکۍ کي واچوی، وبنگلي ته نږدې د غره په خوا ئې گاډۍ روانه کړه. هلته ئې په يوه ژوره کنده کي د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذيله د هغه ځای نه د ښار نما خپلي علاقې خواته راغی.

خو ورځي تېري شوې، د يوه شپانه په اطلاع د شاله وروڼو د پوليس په مدد په هغه ژوره کنده کي د شاله په وينو لږلي شلېدلي جامې او سيندل وموندل. ټول وجود ئې د غرو گيدرانو او چغالانو خوړلی ؤ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نه و پاته. د جامو او سيندلو په مدد سره د کور خلکو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او خونور هلوڼه ئې په يوه بوجۍ کي واچول رائي وړل کلي ته. بيا ئې د کلي په هديره کي دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کي ترډېرو ورځو د ښځوله خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلي

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
خوري وي، خلگ تلل راتلل، دعاگاني پسي ڪيڊي،
خوانان لگيا وو دعاهه راغلو خلگو خدمتونه ئي ڪول،
دلبرهم لگيا ووراغلو خلگو ته ئي يخ يخ شربت
ورڪولو او د خلگو تنده ئي ورماتوله.

نڅبڼه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمی په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. گڼې دا جراثیم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمی له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه دهغې ټوله پښه ستر پايه پرسېدلې او تکه شنه او بنتې وه. حالانکې په سر کې د ايو معمولي زخم ؤ. داسي زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمی بدبختي وه که دهغې د شوگر ناروغي وه چې معمولي زخم ئې په يونه جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چې د شمی خاوند ؤ نه پوهېدی چې دا زخم د شمی پر غړي څنگه جوړ شو. دوی له کوټي څخه دوې هفتې مخ کې لاهور ته د شمی د علاج د پاره راغلي وو. د کوټي ډاکټرانو و شمی ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمی چې د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د واده پنځلس کاله تېر کړي وو، څلوېښت کلنه چاغه، غنم رنگې او د جگ قد خاونده بنځه وه. يو زوی لس کلن، دوې لونيې اته او شپږ کلني ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

ڪرمه ڪلي. زڪي عليخېل

۽ دلاري ڊرائيور ۽ نوپر ڪور به ڊپر ڪم ۽. په دوو هفتو ڪي به
يوه يا دوې شپي ڪورته راغي، بيا به نوري ورعي د ملڪ په
پلا بېلو سيمو ڪي به ئي د مسافري شپي سبا ڪولي.

د خان اکبريو ڄوان، جرہ، د پرش کلن گاوندی لطيف
چي د خان اکبر په غير موجودگي ڪي دده د ڪور د دباندی
ضروريات به ئي ورپوره ڪول، دشمن سره ئي بنه ناسته
پاسته جوړه ڪري وه. بنه سرڪاري نوڪري ئي درلوده، بنې
پيسي ورسره وي، هر وخت به بنه تيار گرڄي. لطيف د خان
اکبر په مخ ڪي کوچني رالوي شوي ۽، پر لطيف ئي ڊپر
اعتماد او باورو، لطيف به هم د خان اکبر ڊپر عزت ڪاوه.

شمي چي له ڊپره موده ئي د لطيف سره په زړه زړه ڪي
په شدت سره مينه درلوده او په ځله ئي ورته نه شو وئيلاي
يوه ورځ چي خان اکبر په مسافري تللي ۽ لطيف د حال احوال
د پاره د خان اکبر ڪورته راغي. ماشومان ٽول سکول ته تللي
وو، شمي په ڪور ڪي يوازي وه، داسي نه چي داد لطيف اول
ځل ۽ چي شمي په ڪور ڪي يوازي وي او دی دي راشي. خو
نن شمي ورته ڄان بنه سينگار ڪري ۽، لطيف ئي په خپله
کوټه ڪي پرپلنگ کښپنوي، دا ورسره په څنگ ڪي
کښپنسته، لطيف ته ئي په مينه ځير ځير ڪتل، لطيف اول خو
سم نه پوهي او لږ وار خطا غوندي ۽ لاکن لږ ساعت
وروسته ئي سر خلاص شو چي دشمن ڇه اراده ده. شمي

گر مه گلی

زړگی علیخېل

ورته د خپلي مینې اظهار وکړی او لطیف هم د خپل هوس د سرپدو د پاره "هو" وکړه.

لطیف جره ځوان، وینه ئې توده او شمی تجربه کاره. دواړه په مینه کې دومره غرق ول چې شمی خپل ټول وجود و لطیف ته ور سپارلی ؤ او لطیف د شمی د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق گڼلی ؤ. لطیف د تندی ځوانی په جوش کې د شمی پر چاغ او لوخ غړي ځله کښپوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولگوی چې د شمی د ځلې نه د درد د شدت په وجه یوه داسې چغه ووته لکه یو څوک چې بل کس په چاره ووهي.

شمی لطیف یوې خواته پوري وهی، کښنسته او خپل غړي ته ئې په ځیر وکتل، پر غړي ئې د وینو د شاخکي په شان تک سره، د غاښو نشانونه ول، شمی په گیله منه او ژرغوني انداز کې لطیف ته ووئیل. "ولي ظالمه! داسې څوک کوي؟"

لطیف په مسکي کې ورته جواب ورکړو چې "دازما د مینې نخبه ده، دا به تر مرگه ستا پر غړي وي."
په دا بله ورځ د شمی د پښې د پرېکولو نېټه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمی پور پرېکړی او د لطیف د مینې نخبه ئې د تل د پاره د ځان سره گورته یووړه.

ویلن

ما چي دهغه سترگي وليدلې نو وډار شوم.
 تكي سرې، پر سپېدلي، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان
 ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د گهرې پر خاي
 رنگارنگ سپنسي راتاؤ كړي وو، يوه پانچه (پاڅه)
 ئې كښته او د ابله ئې پورته وه، خادر لږ په وږه او زيات
 په ځمكه پروت، سگريټ په لاس كښي، د گربوان تنې
 ئې خلاصي، په غاړه كي ئې لاكتان خوړند، بېره سينه،
 په غوږ كي ئې د لمر گل ټومبلی زما مخي ته راغی لكه
 دی چي د دې علاقې، كلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوك ئې او دلته څه كوي؟" دې شوده رانه په
 داسي انداز كي پوښتنه وكړه لكه، ته وائي دی به د
 پښتو فلمانو هير ووي.

"زه دلته د يو ملگري كورته روان يم". ما ورته ښه په
 شرافت او اخلاق جواب وركړو.

"څه چي بيادي دلته ونه ويښم، گني
 هاهاهاهاهاهاها". د لاس د گوتونه ئې توپنكچه
 جوړه كړه، ښه په رعب داره آواز او كړس كړس خدا
 ئې راته ووئيل، ناڅاپه ئې په يو ډېر ښكلي كم عمر
 هلك سترگي ولگېدې، ماته ئې ووئيل چي "زما

گر مه گلی
زړگی علیخېل
کو کور اگی گنې نن به ته راڅخه ژوندی نه وای تللی،
هاهاهاهاها "دائې ووئیل او دهغه بڼکلي کم عمر
هلک په خواروان شو.

زه هم د ملگري کورته روان شوم او د خان سره
مي فکر وکړو چي دا بيا څه بلاؤ؟ دا څنگه حرکت ئې
وکړو. خو خیر، زه د گل خان کورته ورسېدم هغه سره
مي علیک سلیک وکړو او ورسره په جبره کي
کښېنستم. د ډوډۍ خوړلو په وخت راته یاد شو چي
تاخو یو هیرو په لاره لیدلی ؤ.

"یاره گل خانه! دلته په لاره کي مي یو ځوان
ولیدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو
هیرو، ویلن) جوړ کړی ؤ. ماته ئې وئیل چي چپري
ځې؟ ما جواب ورکړو چي د ملگري کورته. نو په بڼه
بارعب انداز کي ئې راته ووئیل چي ځه، بیا دي دلته
ونه وینم، خدای دي دهغه تنکي بڼکلي هلک سره بڼه
وکړي، که هغه هلته نه وای بڼکاره شوای نو خدای خبر
چي دي ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چي خبره پوره کوله نو گل خان په کړس
وخنډل، زه ئې حیران کړم چي دا ولي خاندی؟ خو بېرته
ئې زر د ځلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسي
ورک شول لکه د کوچ نه چي وپښته وباسې.

گر مه گلی
زړگی علیخېل
"یاره زړگیه! داهيرونه دی، خود هیرو گیری په وجه
ئې خپله مور مړه کړه.
"مور مړه کړه؟" زه ئې هک پک حیران کړم.
"هو، مور".
"څنگه؟"

"هغه داسي چي دې حوان د پښتو فلمونه ډېر
کتل، بیا یو ورځ ده یو داسي فلم او کتو چي په هغه کي
هیرو خپله مور مړه کړي. دا خبره وه چي دا حوان کله
کورته راغی نو مور ئې کتغ نه و پڅ کړی، پخو و به ئې
څنگه؟ د پیسو درک نه و، حوان زوی ئې ټوله ورځ په
سینماگانو کي ورک و، بنکلو تنکیو هلکوانو پسې به
ټوله ورځ گرځېدو. خبره دومره وه چي دې حوان دوه
ډزه (مړمی) خپله مور وویشته. خو ورځي ورک و، خو
بیا پرته را پیدا شو، خپل او خپلوان هیڅ نه ورته وائي.
اوس ئې دماغ کار نه کوي، که کوي نو صرف داسي
چي دی هیرو دی او هر یو انسان ورته ویلن بنکاري.
چېرته چي یو بنکلی هلک وویني نو ورپسې شي. د
کلي د ماشومانو بڼه سات په تېر دی."

گل خان چي دا کیسه راته وکړه نو د وجود ټول
وېنستان مي جگ ودرېدل، ما ورته وئیل چي "دا خو
هیرونه دی، دا خو ویلن دی. که تاسو هیرو ورته

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
واياست نودا تاسود هغي سڀين سري سره بد ڪوئي
ڪومه چي دده غوندي بي غيرت انسان دلاسه له دي
دنيا نه ولا ره.

پاي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**